

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416203025
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6416203025.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

– 1 –

41Cob/9/2023-440

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Mariána Blahu v právnej veci žalobcu A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXX/X, XXX XX E. F. G., podnikajúci pod obchodným menom A. B. - H., s miestom podnikania D. X/X, XXX XX E. F. G., IČO: 33 332 134, zastúpeného SUCHÝ & PARTNERS, s. r. o. so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO:52 826 791, proti žalovanému: ALTYS, spol. s r.o. so sídlom Kremnička 39, 974 00 Banská Bystrica, IČO: 31 620 540, zastúpenému M & L advokátska kancelária, s. r. o. Hurbanova 8, 974 04 Banská Bystrica, IČO:50 926 284, o zaplatenie 13.327,--eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12Cb/12/2016-246 zo dňa 10.júna 2020 takto

rozhodol:

– 20 –

41Cob/9/2023-440

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 12Cb/12/2016-246 zo dňa 10. júna 2020 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

– 19 –

41Cob/9/2023-440

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1. Okresný súd Žiar nad Hronom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol, druhou výrokovou vetou priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100% a v štvrtej výrokovej vete uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 8.4.2016 domáhal od žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 13.327,--eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 15.12.2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škody na majetku žalobcu v chránenom objekte. Dňa 18.12.2014 došlo k vlámaniu do objektu žalobcu a napriek zabezpečovaciemu systému prevádzkovanému žalovaným okrem inej škody došlo i k odcudzeniu čiastky 13.327,--eur. Napriek tomu, že žalobca orgánom činným v trestnom konaní označil i predpokladaných páchatel'ov, bolo trestné konanie prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť páchatel'a, keď orgány činné v trestnom konaní svoj záver ustálili i poukázaním na skutočnosť, že z kamerových záznamov zabudovaných kamier žalovaným nebolo možné rozoznať typ ani evidenčné číslo vozidla a ani tváre osôb, ktoré neboli maskované a ktoré krádež vykonali. Podľa vyjadrenia orgánu PZ boli tieto záznamy nekvalitné a nejasné. Rovnako zásah žalovaného po ohlásení signálu nebol zabezpečený včas. Žalobca uviedol, že z predmetného vyjadrenia orgánov PZ je preukázané nespĺnenie si povinností žalovaného zo zmluvy a tým naplnenie zmluvnej povinnosti zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 5.1.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 12Cb/12/2016-109 zo dňa 20. apríla 2017 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, keď mal za to, že žalovaný neporušil žiadnu zákonnú, resp. zmluvnú povinnosť, nakoľko po prijatí poplachového signálu vyslal pracovníkov na preverenie signálu a keď zistil, že došlo k narušeniu objektu, kontaktoval políciu, a to v primeranom časovom úseku. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 41Cob/90/2018-151 zo dňa 27. februára 2019 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12Cb/12/2016-109 zo dňa 20. apríla 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie bude v ďalšom rozhodnutí povinný vysporiadať sa so znením čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov zo dňa 28.3.2006 a so znením ustanovenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z.

4. Po opätovnom vykonaní dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 15.12.2002 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov v znení dodatkov, ktorej predmetom bola povinnosť žalovaného vykonávať chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému nahlásenie narušenia, resp. zabezpečovacieho systému a vyhodnocovanie narušenia chráneného objektu prostredníctvom strediska registra poplachov v objekte na ulici SNP č. 129, Žiar nad Hronom. Sporná nebola ani skutočnosť, že OR PZ Žiar nad Hronom, Obvodné oddelenie PZ Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 19.12.2014 ČVS:ORP-1022/ZH-ZH-2014 začal trestné stíhanie pre prečin krádeže, ku ktorej došlo dňa 18.12.2014 v čase od 16.30 h do 01.00 h dňa 19.12.2014 v objekte žalobcu. Trestné stíhanie za prečin krádeže, v ktorom žalobca vyčíslil škodu vo výške 13.327,56 eur z titulu krádeže finančnej hotovosti je prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Žalobca si v danom prípade uplatnil nárok na náhradu škody z titulu porušenia povinnosti žalovaného ako vykonávateľa zo zmluvy a dodatku č. 3 k zmluve, keď podľa tvrdenia žalobcu žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce pre neho z čl. 3 bod 3.3 zmluvy, a to konkrétnej povinnosti žalovaného určenej v čl. 3 bodu 3.3 dodatku č. 3 k zmluve č. 202052 zo dňa 28.3.2006. Súd ďalej uviedol, že keďže zákonným predpokladom zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon žalovaného, je povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, ktorú konkrétnu povinnosť zo záväzkového vzťahu žalovaný porušil, teda bolo povinnosťou uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa porušenia zmluvných povinností žalovaným a súčasne označiť dôkazy na preukázanie týchto skutkových tvrdení ako aj na preukázanie výšky škody.

5. Súd konštatoval, že žalobca v konaní poukázal na konkrétne povinnosti, ktoré žalovanému vyplývali zo zmluvy o ochrane majetku v znení dodatku č. 3 k zmluve, § 51 písm. d/, § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti, t. j., že žalovaný porušil svoje povinnosti, keď neodkladne nenahlásil najbližšiemu útvaru policajného zboru udalosť - narušenie objektu žalobcu. Súd bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody žalovaný takéto svoje povinnosti porušil. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť policajnému zboru, žalovaný v konaní podľa názoru súdu vyvrátil písomným stanoviskom Ministerstva vnútra SR zo dňa 17.6.2019 (č.l. 168), ktoré potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu potvrdzuje aj písomné stanovisko KR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 6.5.2019 (č.l. 196). Z týchto vyjadrení, ako aj zo znenia § 51 a 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia, je povinný zabezpečiť najprv okamžité preverenie signálu najmenej dvomi odborne spôsobilými osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany alebo prostredníctvom kamerového systému. Až v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti je povinný vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru (§ 56 ods. 5). Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že žalovaný neporušil dohodnuté znenie v dodatku č. 3 čl. 3 bod 3.3 ako ani znenie ust. § 51 zákona o súkromnej bezpečnosti tým, že po oznámení signalizácie o narušení objektu žalobcu najprv preveril narušenie objektu dvoma odborne spôsobilými osobami a až následne po zistení podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámil miestne príslušnému útvaru policajného zboru. Žalobca nepreukázal ani vznik skutočnej škody, preto nemohla byť daná ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a škodou. Dôkazná povinnosť v tomto prípade zaťažuje toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného - žalobcu. Uviedol, že ďalšie dokazovanie za účelom preukázania výšky škody nenavrhol i napriek tomu, že žalovaný uplatnenú výšku škody a jej právny základ v Civilnom sporovom konaní neuznáva.

6. Keďže žalobca dôkazné bremeno na uplatnený nárok neuniesol, súd na návrh právneho zástupcu žalobcu nevykonal dôkaz výsluchom svedka H. I. a vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka nebolo možné žalobe vyhovieť, preto ju v celom rozsahu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní úspech priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100% a o trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, a to v rozsahu 100%. O výške trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.

8. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. V odôvodnení odvolania poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/90/2018-151 zo dňa 27.2.2019, ktorým odvolací súd vrátil vec prvoinštančnému súdu a okrem iného v odôvodnení krajský súd uviedol, že okresný súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so znením čl. 3 bod 3.3 dodatku 3 uzavretého dňa 28.3.2006 k zmluve č. 202052 a dodržania povinnosti v zmysle znenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie napriek kasačnej záväznosti rozhodnutia súdu vyššej inštancie náležitým spôsobom nepostupoval, nesprávne právne pochopil právne posúdenie merita veci a nezaoberal sa dostatočne s dodatkom č. 3 zmluvy, čl. 3 bod 3.3 a so znením zákona č. 473/2005 Z. z., § 51. Zopakoval len obsah pôvodného, už raz vydaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že po prijatí signálu na pulte o predpokladanej trestnej činnosti na chránenom mieste bol žalovaný povinný zabezpečiť obmedzenie osobnej slobody, zamedzenie vstupu nepovolaných osôb do chráneného objektu a vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému PZ. Nič z toho žalovaný neurobil, čo sám i priznal. Zo znenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z. pre žalovaného vyplývala povinnosť: zamedziť nepovolaných osobám prístup (písmeno b/), zabrániť vyneseniu predmetov z chránených priestorov, neodkladne hlásiť udalosť najbližšiemu PZ, zamedziť ďalším škodlivým následkom. Všetky uvedené pochybenia žalovaného ponechal prekvapivo súd prvej inštancie bez povšimnutia. Nechal bez povšimnutia aj nekvalitný kamerový systém žalovaného, na ktorý žalobca poukázal a zabránil rozoznať páchatel'ov trestného činu a neumožniť tak identifikovať páchatel'ov. Žalovaný apriori jednoznačne nezabezpečil okamžitý zásah a ani vhodné prostriedky na ochranu majetku žalobcu. Podozrenie o páchaní trestnej činnosti plynulo už od samotného momentu prijatia signálu na pult centrálnej ochrany, v ktorej bolo opakovane hlásené narušenie objektu žalobcu v nočnom čase „Pozor vlámanie“!!!. Opačný výklad by absolútne odporoval vzniku takejto zmluvy. Ďalej uviedol, že účelom zmluvy bola ochrana majetku a osôb žalovaného (správne žalobcu), ktoré prostriedky boli na výbere žalovaného. Toto mal zabezpečiť ako objektívnu zodpovednosť žalovaný a v žiadnom prípade ako i stav nekvalitných kamier, to nemožno dávať za vinu žalobcovi. O to viac, keď prijímal platby od žalobcu ako i za servisovanie kamerového systému. Žalovaný bol povinný pre riadne zabezpečenie chráneného objektu zvoliť modus operandi, ktorým mal byť objekt chránený a nie 30 minút ponechaný páchatel'om trestného činu napospas. Výsledkom takýchto porušení žalovaného došlo k umožneniu páchatel'om k dokonaniu trestného činu a v žiadnom prípade nie k zamedzeniu páchania protiprávnej činnosti. Pokiaľ by podľa názoru žalobcu existovala zmluvná úprava, tak ako ju vykladá žalovaný a prvoinštančný súd, v zmluve by muselo byť uvedené, že do času okamžitosti preverenia za započítava „čas cesty automobilom“, čo však zmluva jednoznačne neobsahuje. Takisto nie je zakázané žalovanému nahlásiť orgánom PZ pri podozorení o páchaní trestného činu na objekte žalobcu, keď toto je práve povinnosť v zmysle zákona nahlásiť OČTK o to viac, keď žalovaného pracovníci po celý čas vedeli, že objekt je opakovane signalizovaný ako „pozor vlámanie“!!!. Pri výklade okresného súdu a žalovaného by v zmluve v bode 3.3 muselo byť uvedené, že okamžitosť preverenia je podmienená i trasou zo sídla žalovaného, čo však uvedené nie je a taktiež nemôže byť považovaná ako liberácia pre žalovaného napriek jeho zmluvnej povinnosti pri započítaní cesty, keď toto ho k tomu neoprávňuje. Okamžitosť preverenia bol povinný zabezpečiť žalovaný, a to poverenými zamestnancami alternatívne kamerovým systémom na diaľku, čo však neurobil. V bode 3.3 zmluvy nie je podmienené ohlásenie podozrenia o páchaní trestnej činnosti ani príchodom na miesto samé.

9. Uviedol, že žalovaný pri kontrahovaní takejto zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, nakoľko už pri uzavretí zmluvy vedel, že zo zmluvy nechce zabezpečiť ponúkanú ochranu, a to aj v ďalších bodoch, a to zabezpečiť obmedzenie osobnej slobody páchatel'a, zamedziť vstup do chráneného objektu, zabrániť vynesenie chránených vecí napriek skutočnosti, že za ochranu poberal nemalú finančnú čiastku od žalobcu. Opätovne vzniesol už raz namietanú hmotnoprávnu námietku v zmysle ust. § 149 CSP a nasl., zásadu poctivého obchodného styku § 265 Obchodného zákonníka a dobrých mravov OZ; čl. 5 CSP, s ktorou námietkou sa prvoinštančný súd nevysporiadal.

10. K bodu 4 rozhodnutia na strane 3 žalobca uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že výška škody bola sporná. Má za to, že prvoinštančný súd sa nesprávne riadil kasačnou záväznosťou súdu vyššej inštancie, § 186 ods. 2 CSP, keď vo svojom rozhodnutí odvolací súd ustálil, že výška škody nebola sporná. Okresný súd žiadnym spôsobom neobjasnil zmenu tohto jeho postoja. Neuvedol svoj právny názor, čo považoval za sporné a čo za nesporné, čo i len náznakom, že je potrebné podľa neho doplniť dôkaz ohľadom výšky škody. Okrem toho, že toto konanie je v rozpore s ust. § 186 ods. 2 CSP.

11. Uviedol, že keď požiadal o výklad právnej normy zákona o SBS, na ktorú sa v tom čase dovoľával žalovaný a o ktorý svoje rozhodnutie opiera aj súd prvej inštancie bez bližšieho právneho prieskumu a právneho odôvodnenia, bolo žalobcovi zo strany Ministerstva vnútra SR J. C. C. A. - vedúcim úradu doslovne uvedené, že v danom prípade sa na skúškach SBS neškolí v tom smere, že by SBS služba nemohla urobiť žiaden proporcionálny úkon v smere ohlásenia podozrenia spáchania trestného činu orgánom činným v trestnom konaní a čakať, až kým prídu na miesto samé. To odporuje elementárnej a právnej logike, ako i zásade právneho predchádzania hroziacej škode podľa § 415 Občianskeho zákonníka. V tom čase vedúcim úradu žalobcovi bolo odmietnuté podanie písomného právneho výkladu práve z dôvodu, že toto by bolo nepoužiteľné vzhľadom ku kompetenčnému zákonu č. 575/2001 Z. z., ktorý právny stav stále trvá. Je podľa názoru žalobcu zaujímavé, že žalovaný si už takýto prípis zabezpečil i od orgánu v rozpore so zákonom. Okresný súd nesprávne právne posúdil vec, keď nemohol ustáliť svoj právny názor výlučne s odkazom na názor iného orgánu štátnej správy, ktorý mu právne podlieha bez jeho bližšieho odôvodnenia takéhoto postupu a vysporiadania sa s ním. Na základe akej právnej normy ustálil, že zmluvná povinnosť dojednaná v bode 3.3 by bola porušením zákona. O to viac, keď stanovisko krajského riaditeľstva nemá žiadnu kompetenciu výkladu, nekonkretizoval žiaden právny predpis, prípad, ktorým by podľa neho údajne došlo k porušeniu povinnosti žalovaného, čím by bol žalovaný porušil zákon, keby bol zakročil tak, ako sa v zmluve v bode 3.3 zaviazal ochrániť majetok žalobcu v zmysle zásady zmluvnej voľnosti, keď je takýto dôkaz jednoznačne nezákonným dôkazom. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie týmto konaním dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú právnu vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP).

12. Ďalej uviedol, že nemôže súhlasiť s postupom a tvrdením súdu prvej inštancie v bode 25 rozhodnutia, že žalovaný neporušil žiadnu dojednanú zmluvnú povinnosť s odkazom, že by bol sankcionovaný zmluvne dojednaným postupom bodom 3.3 zmluvy. Žiaden zákaz v zmluve nie je upravený, ani poučenie zo strany žalovaného, že nebude môcť privolať orgány činné v trestnom konaní pri podozrení o páchaní trestného činu a prijatí signálu o narušení objektu žalovaného, a to i opakovane „pozor vlámanie“. Okresný súd nesprávne právne posúdil vec a nepostupoval správne, keď sa uspokojil len s účelovým tvrdením žalovaného. Má za to, že žalobca preukázal všetky atribúty pre preukázanie objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu žalovaného a dôvodnosti podanej žaloby. Sám žalovaný potvrdil a nerozporoval skutočnosť, že k vykradnutiu môže dôjsť za 2-3 minúty. Čas vyše 33 minút nie je možné považovať za okamžité preverenie signálu a splnenie si jeho povinnosti ochrany majetku žalobcovho objektu. Tvrdenie žalovaného o splnení okamžitosti preverenia až po príchode 30 minút autom zakladá nekomfortný a najmä neutržateľný výklad, ktorý je svojim tvrdením nebezpečný precedens, kde každá spoločnosť prevádzkujúca strážnu službu si uzatvorí zmluvu a predmet ochrany, napr. v popradskom kraji po dvoch hodinách príde a zistí, že na základe zmluvného zabezpečenia ochrany majetku a osôb je všetko vykradnuté a až potom tieto skutočnosti oznámi orgánom činným v trestnom konaní. Výklad zmluvy okresným súdom, ako aj právne normy, zákona č. 473/2005 Z. z. je v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 341/07 in Najvyšší súd SR sp. zn. 4Sžo/51/2015 str. 5 právne neutržateľný.

13. K bodu 22, 24 rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dôkazné bremeno bolo na strane žalovaného v smere preukázania liberačných dôvodov pri objektívnej zodpovednosti žalovaného. Práve sám žalovaný nepreukázal žiadnym spôsobom prekážku, či okolnosť vylučujúcu jeho objektívnu zodpovednosť, takisto nepreukázal jeho tvrdenie o tom, že nemohol urobiť žiaden úkon k tomu, aby znížil hroziacu škodu a hroziaci následok páchaného trestného činu na zmluvne chránenom objekte. Nepreukázal prečo nekontaktoval orgány PZ pri podozrení o páchaní trestného činu, keď vedel, že objekt je narušený opakovaným signálom „pozor vlámanie“. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil dôkazné bremeno, ktoré zaťažovalo stranu žalovaného a nie žalobcu. Nie je pravdivé ani tvrdenie súdu uvedené v bode 24 rozhodnutia, keď súdu prvej inštancie boli doložené všetky potrebné dôkazy a označené dôkazné prostriedky, ktoré neboli rozporované. Žalobca si uplatnil zodpovednosť žalovaného, ktorý nedodrжал v prvom rade jeho zmluvné povinnosti, ako i nezabránil škodlivým následkom po spáchanom trestnom čine, a jeho pričinením nedošlo k objasneniu skutku a rozoznaniu páchatel'ov vďaka nekvalitným kamerám, ktoré on sám servisoval a zabezpečoval. Podľa názoru žalobcu nie je pravdivé ani tvrdenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 27 rozhodnutia, v ktorom súd uviedol, že nevykonával dôkaz svedka H. I., ktorý už raz vypovedal a nebol ako dôkaz pripustený v pôvodnom konaní.

Výpoveďou svedka I. a pána B. bolo preukázané, že svedok I. v zastúpení žalovaného jasne poučil pri uzatváraní zmluvy o tom, že žalovaný je napojený na políciu v okrese Žiar nad Hronom a pri narušení objektu to majú zabezpečené s orgánmi policajného zboru. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 9.6.2015 sp. zn. III. ÚS 276/2014-29 v súvislosti so vzťahom svedka a účastníka konania a hodnotením objektívnosti výpovede.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 a § 390 ods. 1 CSP rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazhe k náhrade trov konania v rozsahu 100%.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že prvoinštančný súd opakovane potvrdil, že obchodná spoločnosť ALTYS, s. r. o. neporušila žiadnu zákonnú či zmluvnú povinnosť, ktorá by jej vytvárala zodpovednosť za vzniknutú škodu a žalobu žalobcu zamietol v plnom rozsahu. Právny zástupca žalobcu napriek štvorročnému trvaniu sporu zrejme nesprávne právne posúdil merito veci, keďže opakovane predkladá tie isté ničím nepodložené dôkazy, kombinuje paragrafy zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti - ďalej len „zákon o SBS“) a účelovo si prispôsobuje jednotlivé paragrafy tohto zákona podľa svojej potreby tak, aby to vyhovovalo žalobcovi. Do dnešného dňa nepredložil nijaké relevantné dôkazy k predmetnej žalobe.

16. mnej bezpečnosti - ďalej len „Zhu 388 CSPstuje. lovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu o rozsahu vo veci. vanému riaNa potvrdenie uvedeného tvrdenia predkladá žalovaný nasledovné dôkazy: k bodu 1.1 žalobca uvádza znenie § 11 zákona o SBS, ale také znenie, ako uvádza žalobca neexistuje. Znenie § 11 zákona o SBS priamo neupravuje povinnosť osoby poverenej na prijímanie signálu na pulte tak, ako to prezentuje žalobca.

17. Dôkaz: Podľa § 51 zákona o SBS Na mieste, o ktorom sa predpokladá, že bol na ňom spáchaný trestný čin, na mieste, kde došlo k dopravnej nehode, prevádzkovej nehode (havárii), k pracovnému úrazu alebo k inej mimoriadnej udalosti, na mieste, kde bola usmrtená osoba alebo došlo k ublíženiu na zdraví, ako aj na mieste, kde bola použitá strelná zbraň alebo vecný bezpečnostný prostriedok, je osoba poverená výkonom fyzickej ochrany, pátrania, odbornej prípravy a poradenstva povinná počínať si tak, aby žiadnym spôsobom nesťažila vyšetrowanie, najmä

- a) chrániť stopy pred zničením, poškodením alebo odstránením,
- b) zamedziť prístupu nepovolanych osôb na takéto miesto,
- c) zabrániť vnášaniu alebo vynášaniu predmetov z takého miesta,
- d) neodkladne ohlásiť udalosť najbližšiemu útvaru Policajného zboru,
- e) zamedziť ďalším škodlivým následkom udalosti.

18. Tento paragraf jasne hovorí o povinnosti, ako si má počínať osoba poverená výkonom fyzickej ochrany, pátrania, odbornej prípravy a poradenstva vo všeobecnej rovine. Priamu povinnosť pri prevádzke PCO, čo je predmetom tohto sporu upravuje § 56 zákona o SBS. Znenie § 56 jednoznačne hovorí o tejto povinnosti prevádzkovateľa strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému.

19. Dôkaz: § 56 zákona o SBS, z ktorého jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ je povinný signál o narušení v prvom rade preveriť, a až v druhom rade následne oznámiť. Až po preverení zásahovou jednotkou SBS je možné po zistení podozrenia z páchania trestnej činnosti toto ohlásiť PZ a až následne aplikovať § 51 zákona o SBS. Žalobca účelovo a klamlivo uviedol vo svojom odvolaní neexistujúci paragraf zákona o SBS a svojším výkladom dvoch §§ 51 a 56, ktoré vzájomne pospájajú vo svojom prospech a tým mení ich skutočné znenie, význam a použitie v praxi.

20. Žalovaný poukázal na to, že dňa 5.6.2019 požiadal o písomné stanovisko Ministerstvo vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb, ktorý plní úlohy štátneho dozoru vyplývajúce pre Ministerstvo vnútra SR zo zákona o SBS a vyjadrenie podpísané riaditeľom jednoznačne potvrdzuje, že postup pri zásahu, ktorý je predmetom tohto pojednávania bol správny a v súlade so zákonom o SBS. Písomné stanovisko Ministerstva vnútra SR je záväzným pre všetky SBS prevádzkujúce bezpečnostnú službu na Slovensku. Je to z dôvodu, že MV SR plní úlohy zo zákona č. 473/2005 Z. z., a to formou štátneho dozoru. Keby platil právny názor žalobcu, tak by MV SR závažne

pochybilo pri výkone štátneho dozoru. Nielen, že by nesprávne vydalo záverečné stanovisko k výsledku kontroly, ale aj usmernenie pri výkone zásahu by bolo protizákonné. Údajné telefonické vyjadrenie J. C. C. A., ktorým žalobca doplnil podanie na krajský súd v pôvodnom odvolacom konaní je v hrubom rozpore s predloženým písomným stanoviskom MV SR, úradu súkromných bezpečnostných služieb. Má za to, že tento rozhovor bol účelovo zmanipulovaný a otázka bola položená zmätočne. O odborných kvalitách J. C. C. A. vzhľadom k jeho pracovnej pozícii žalovaný nemôže pochybovať.

21. Žalovaný ďalej uviedol, že nie je pravda, že žalobca so žalovaným uzatvoril zmluvy, ktorými bol žalovaný zaviazaný k ochrane majetku a osôb žalovaného s tým, že túto ochranu zabezpečoval formou ochranného pultu, kamerového systému a jeho vyhodnocovania, ako aj fyzicky poverenými osobami. Žalobca sa zaviazal k úhrade za poskytované služby. Kamerový systém bol namontovaný 15 rokov pred vznikom škody a vlastné kamery si dodal žalobca sám. Žalovaný vykonával len montáž. Žalobca ich protokolárne prevzal bez závad a používal kamerový systém výlučne sám pre svoju potrebu a tieto neboli nijako prepojené na žalovaného Kamerový systém nebol zahrnutý v servisnej zmluve tak, ako to uvádza žalobca a nebol nijako prepojený s pultom centrálnej ochrany. Uvedenú skutočnosť opakovane právny zástupca klamlivo uvádza aj napriek dôkazom, ktoré žalovaný opakovane predložil ako dôkaz: kópia protokolu o odovzdaní kamerového systému a kópia servisnej zmluvy zabezpečovacej signalizácií tvorí súčasť súdneho spisu. Žalobca tvrdí, že žalovaný po dobu 30 minút neurobil žiaden proporcionálny úkon v záujme dodržania jeho povinností a ochrany majetku žalobcu a 30 minút nebol objekt chránený. Žalovaný si po prijatí signálu o narušení plnil okamžite svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a zo zákona o SBS - ako dôkaz predložil kópiu záznamu o zásahu, ktorý tvorí súčasť súdneho spisu. Žalovaný ďalej poukázal na znenie § 56 novelizované v roku 2014, z ktorého vyplýva, že prevádzkovateľ PCO má dve možnosti, buď zabezpečiť preverenie signálu, najmenej dvoma odborne spôsobilými osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany alebo druhú možnosť, že toto preverí kamerovým systémom. Teda žiadna takáto povinnosť prevádzkovateľa, ako to deklaruje žalobca neexistuje. Je to možnosť daná zákonom na výber. Táto nová možnosť poskytovania služby sa nazýva VIDEOPULT, kde nie je potrebný výjazd, ale SBS môže na základe online prenosu z kamier a podozrení zistenia páchania trestnej činnosti toto okamžite oznámiť PZ. Podstatná je skutočnosť, že v čase vzniku predmetnej škody spoločnosť ALTYIS, s . r . o. neposkytovala ešte služby VIDEOPULTU. Je potrebné úplne iné technické vybavenie na prevádzkovanie týchto služieb. Tieto služby začal žalovaný poskytovať od roku 2017, čiže ich nemohol poskytnúť žalobcovi v roku 2014. Ďalej uviedol, že žalobca nepravdivo uvádza, že z textu zmluvy ani zo zákona nevyplýva prevádzkovateľovi povinnosti bezodkladne oznámiť podozrenie zo spáchania trestnej činnosti príslušnému orgánu PZ až po príchode na miesto, z ktorého bol poplach opakovane hlásený ako „pozor vlámanie!“. Aj napriek tomu, že žalobca bol na pojednávaniach o tom opakovane upovedomený, účelovo uviedol v odvolaní nepravdivé tvrdenie, že poplach bol opakovane hlásený ako pozor vlámanie. Toto tvrdenie evokuje pocit, že žalovaný ihneď vedel o páchaní trestnej činnosti. Už počas pojednávania bol opakovane žalobcovi princíp fungovania PCO vysvetlený a taktiež predložený výpis z PCO, ktorý je založený v spise a jasne dokazuje, že na PCO je prijatá správa. Poplach a príslušné číslo zóny. Operátorka PCO prijme počas 12 hodinovej služby množstvo takýchto hlásení a tieto môžu byť spôsobené viacerými faktormi, napr. zlá obsluha EZS, technická porucha EZS, otvorené okná, prúdenie vzduchu pri zmenách teploty, vyžarovanie iných zariadení, napr. chladiace alebo ohrievacie zariadenia, vniknutie hmyzu do snímača, atď. Keby spoločnosť ALTYIS, s. r. o., resp. každá SBS v SR a každý prevádzkovateľ PCO pri každom takom prijatí signálu o narušení chránenej zóny oznamoval toto PZ, tak by PZ neúmerne zaťažovali. Bola by to nepredstaviteľná záťaž pre PZ, z toho dôvodu bol prijatý zákon o SBS. SBS nemôže oznamovať predpokladané páchanie trestnej činnosti, musí ho najprv preveriť. Povinnosť pri prevádzke PCO, čo je predmetom tohto sporu upravuje § 56. Nie je pravda, že žalovaný nepoučil žalobcu a že bol objekt 30 minút nechránený. Prenos informácií je vykonávaný nonstop 24 hodín denne, nepretržite vyhodnocovanie stavu PSN, to znamená zabezpečovacieho zariadenia ako celku, každodenná kontrola zapnutia a vypnutia EZS, v prípade nezapnutia bolo telefonicky toto oznámené osobám určeným žalobcom v prílohe č. 1 tejto zmluvy. Ďalej bol nepretržite nonstop monitorovaný stav záložného zdroja, sirény a taktiež každého prvku EZS, v prípade jeho úmyselného poškodenia alebo neoprávneného zásahu, ktorý by znamenal znefunkčnenie EZS. Žalobca počas pojednávania tieto služby potvrdil a bol s nimi spokojný. Zmyslom bodu 3.3 bola povinnosť po prijatí signálu preverenie v rozsahu zákona o SBS. Žalobca podpísal predmetné zmluvy a jej dodatky bez výhrad.

22. K tvrdeniu žalobcu, že by pri vedomosti o tom, že jeho objekt bude 30 minút nechránený nikdy neuzavrel takúto zmluvu a platil za servisovanie kamerového systému, žalovaný uviedol, že nebolo

sporné, že zamestnanci žalovaného sa nachádzajú i v teréne, nielen v sídle žalovaného, v ktorom smere vypovedal i sám žalovaný. Žalovaný nikdy nepodpisal zmluvu so žalobcom na servisovanie kamerového systému, ale na EZS, čo je úplne iné zariadenie. Má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkový zistenia, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a bolo podložené dostatočným množstvom priamych listinných dôkazov.

23. Podľa názoru žalovaného je podstatnou v tomto spore platne uzavretá zmluva č. 202052 z 15.12.2002 a jej dodatky, to znamená poskytovanie služieb viac ako 12 rokov, ktoré dokumenty podpísal žalobca osobne a bez výhrad. Žalobca vedel, že sídlo žalovaného je v Banskej Bystrici a v platnom dodatku č. 3 v čase zásahu je jasne definovaná činnosť žalovaného aj v prípade narušenia objektu: zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody osoby, zamedzenie vstupu nepovolených osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému policajnému útvaru Policajného zboru.

24. Pokiaľ žalobca na pojednávaniach tvrdil, že mal prísľub od majiteľa ALTYSU, ktorý mu prisľúbil zásah políciou v Žiari nad Hronom, žalovaný uviedol, že majiteľ ALTYSU sa osobne so žalobcom stretol v roku 2016, a preto mu v roku 2002 nemohol sľúbiť nič. Následne to žalobca opravil, že myslel iného pracovníka ALTYSU, aj táto skutočnosť podľa názoru žalovaného svedčí o hodnovernosti výpovedí žalobcu. Žalovaný má za to, že prvoinštančný súd rozhodol plne v zmysle predložených dôkazov a zákona o SBS. Podľa jeho názoru žalobca nepreukázal, akú povinnosť žalovaný porušil, aby bol povinný nahradiť vzniknutú škodu. Žalovaný je poistený za škodu spôsobenú pri výkone svojej činnosti, avšak táto škoda musí byť v zmysle právnych predpisov jednoznačne a dôkazne preukázaná, čo doteraz žalobca neurobil. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby súd žalobu zamietol v plnom rozsahu a žalobcu zaviazal k náhrade trov konania.

25. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zákonným spôsobom preukázal a uniesol dôkazné bremeno, keď v rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný sa zaviazal ex contractu (na základe odplatnej zmluvy) k ochrane objektu a majetku žalobcu. Žalobca preukázal svoje tvrdenie podporené svedeckou výpoveďou svedkom I., že poverený zamestnanec v tom čase žalovaného pán I. vystupoval v mene konateľa spoločnosti ALTYS, ubezpečil, že žalovaný spolupracuje s najbližším útvarom PZ v Žiari nad Hronom, preukázal, že došlo na jeho chránenom objekte k spáchaniu trestného činu a nespornej škode a v konaní bolo preukázané a nebolo sporné, že žalovaný nezabezpečil okamžité preverenie signálu ním uvádzanými zamestnancami, ani útvarom PZ, neurobil tak ani on sám. Po dobu viac ako 30 minút pri vedomosti o narušení objektu nevykonal žiaden proporcionálny úkon v záujme zabezpečenia ochrany majetku či osôb, predchádzania hrozacej škody, či eliminácii páchanej trestnej činnosti, na ktorú povinnosť sa sám zaviazal. De facto ponechal viac ako 30 minút pri jeho vedomosti o narušení objektu, objekt nechránený, pričom žalovaný a ani jeho poverení zamestnanci tak neurobili preukázateľne žiadny úkon, čo sám žalovaný priznal. Žalobca preukázal, že to bol práve žalovaný, ktorý bol zodpovedný za ochranu objektu, a bol to práve žalovaný, ktorý mal zvoliť ním najvhodnejšie postupy a dostupné prostriedky ochrany v súlade s technickou normou.

26. Žalobca má za to, že je to práve žalovaný, ktorý sa účelovo snažil zbaviť svojej zodpovednosti. Tvrdenia žalovaného ako i ním predložených vyjadrení z MV SR a KR PZ považuje žalobca za irelevantné, keďže nemôžu liberovať žalovaného v konkrétnom prípade. Klamlivé je tvrdenie žalovaného i v ďalších bodoch jeho vyjadrenia. V zmluve sa nikde neuvádza, že by sa dĺžka ochrany mala zabezpečovať a prihliadať na vzdialenosť medzi chráneným objektom žalobcu a sídlom žalovaného, čo jednoznačne preukazuje a deklaruje pravdivosť tvrdení žalobcu a práve zavádzajúce až klamlivé tvrdenia žalovaného. Bol to práve žalovaný, ktorý si mal ako odborne spôsobilá osoba zabezpečiť najvhodnejšie prostriedky na ním zaviazanú povinnosť - ochrany majetku žalobcu. Ďalej uviedol, že žalovaný si nesprávne právne vykladá jeho zmluvnú a zákonnú povinnosť podľa osobitných právnych predpisov Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona o SBS, ktorými bol zaviazaný, ako i ním poverení zamestnanci počínať si tak, aby ochránili objekt žalobcu, a to za použitia ním vhodných prostriedkov. Zákon o SBS, konkrétne § 56 ods. 5 hovorí o kamerovom systéme alebo dvoch odborne spôsobilých osôb, čo však žalovaný preukázateľne neurobil a nezabezpečil. V rovnakom svetle ako žalobca vzhliadol nedodržanú povinnosť žalovaného a porušenie práv i Krajský súd v Banskej Bystrici

v uznesení sp. zn. 41Cob/90/2018-151 zo dňa 27.2.2019, preto procesná a účelová obrana žalovaného nesporne neobstojí.

27. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný žiadnym spôsobom preukázateľne nepoučil žalobcu a neinformoval, že jeho objekt nebude chránený po dobu jeho výjazdu, čoho dôkazom je i obsah zmluvy, z ktorej nikde nevyplýva tvrdenie žalovaného. Ani dodatok č. 3 v zmysle bodu 3.3 nikde neuvádza taký výklad a postup, aký si interpretuje žalovaný, práve naopak v predmetnej zmluve bol žalovaný jednoznačne zaviazaný bezpodmienečne zabezpečiť jeho povinnosti a ochranu objektu žalobcu. Vzhľadom na uvedené trvá na podanom odvolaní a žiada v zmysle právnej istoty odvolaniu vyhovieť. Vo vyjadrení k odvolaniu ďalej poukázal na viaceré rozhodnutia a stanoviská vyšších súdnych autorít (nálež Ústavného súdu SR z 23.5.2013 sp. zn. IV. ÚS 71/2013-36, I. ÚS 155/2017 z 31.8.2017).

28. Právna zástupkyňa žalovaného predložila súdu prvej inštancie stanovisko žalovaného vo veci 12Cb 12/2016 z 30.11.2020, kde žalovaný uviedol, že právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení z 23.11.2020 nepredložil žiadne nové dôkazy ani stanoviská a opakovane predkladá tie isté nepravdivé informácie, klamstvá a výmysly, svoje vlastné stanoviská a svojský výklad zákona o SBS, ako predkladá počas celého štvorročného obdobia trvania tohto sporu. Z uvedeného dôvodu žalovaný opakovane poukázal na dôkazy, na ktoré poukazoval prostredníctvom právnej zástupkyne vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, a to na priamu povinnosť SBS pri prevádzke PCO, konkrétne na ust. § 56 zákona o SBS, z ktorého jednoznačne vyplýva, že je prevádzkovateľ povinný signál o narušení v prvom rade preveriť a až v druhom rade následne oznámiť s tým, že až po preverení zásahovou jednotkou SBS je možné po zistení podozrenia z páchania trestnej činnosti toto ohlásiť PZ a až následne aplikovať ust. § 51.

29. Poukázal na to, že toto tvrdenie potvrdil písomným stanoviskom Ministerstva vnútra SR, Prezídium policajného zboru Úradu súkromných bezpečnostných služieb, ktoré je podpísané riaditeľom uvedeného úradu Ministerstva vnútra SR a toto písomné stanovisko je záväzným pre všetky SBS prevádzkujúce bezpečnostnú službu na Slovensku, a to z dôvodu, že MV SR plní úlohy zo zákona č. 473/2005 Z. z., a to formou štátneho dozoru. Ďalej poukázal na predložené písomné stanovisko KR PZ v Banskej Bystrici, ktoré potvrdzuje, že vykonávanie činnosti spôsobom podľa právneho zástupcu žalobcu je sankcionované a taktiež potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte. Tiež poukázal na Záznam o výkone štátneho dozoru vykonaného MV SR, kde boli vykonané dva kontrolné zásahy, oba boli vykonané tým istým spôsobom a pri oboch bolo konštatované kontrolným orgánom, že boli vykonané bez závad a v zmysle zákona. Tieto dôkazy potvrdzujú, že žalovaný vykonal ochranu majetku žalobcu v súlade so zákonom č. 473/2005 Z. z.

30. Žalovaný ďalej uviedol, že nezanedbal žiadne svoje povinnosti, čo sa týka kvality kamerového systému, keď opakovane preukázal, že kamery si žalobca dodal sám. Kamerový systém bol namontovaný 15 rokov pred vznikom škody a spoločnosť žalovaného vykonávala len montáž. Žalobca montáž protokolárne prevzal bez závad. Za kvalitu kamier zodpovedá žalobca. Žalobca používal kamerový systém výlučne sám pre svoju potrebu a tieto neboli nijako prepojené na žalovaného. Kamerový systém nebol zahrnutý v servisnej zmluve tak, ako to uvádza žalobca a nebol nijako prepojený s PCO. Servisná zmluva bola na služby servisu zabezpečovacieho systému, nie kamerového systému. Ďalej poukázal na to, že zákon o SBS, konkrétne § 56 v čase podpisu zmluvy neobsahoval možnosť kontroly objektu kamerovým systémom. Uviedol, že v platnom dodatku č. 3 zmluvy č. 202052 v čase zásahu je jasne definovaná činnosť žalovaného aj v prípade narušenia objektu v bode 3.3. Tento dodatok je osobne podpísaný žalobcom. Z predloženého záznamu o zásahu je jednoznačné, že žalobca (správne žalovaný) postupoval presne v zmysle tejto povinnosti. Tvrdenie žalobcu, že tak žalovaný neurobil je nepravdivé, čo dokazuje záznam o zásahu. Prevádzkovateľ je povinný signál o narušení v prvom rade najprv preveriť a až v druhom rade následne oznámiť. Až po preverení zásahovou jednotkou SBS je možné po zistení podozrenia zo spáchania trestnej činnosti toto ohlásiť policajnému zboru a až potom aplikovať § 51 SBS nemôže oznamovať predpokladanie páchania trestnej činnosti, musí ho najprv preveriť. Žalovaný preukázateľne vykonal všetky úkony v zmysle predmetnej zmluvy a zákona o SBS.

31. Má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a bolo podložené dostatočným množstvom priamych listinných dôkazov. Súd sa dostatočne zaoberal dodatkom č. 3 k zmluve, konkrétne článkom 3.bod 3.3 a so znením zákona č. 473/2005 Z. z. - § 51. Navrhol, aby odvolací súd návrh zamietol v plnom rozsahu a žalobcu zaviazal k náhrade trov celého konania.

32. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom č. k. 41Cob/3/2021-321 zo dňa 16. júna 2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 12Cb/12/2016-246 zo dňa 10. júna 2020, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného, a to aj s poukazom na dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise (napr. stanovisko MV SR zo dňa 17.06.2019, odpoveď Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici zo dňa 06.05.2019), teda, že žalovaný neporušil znenie čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 zo dňa 15.12.2020 a zároveň, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka.

33. Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/3/2021-321 zo dňa 16. júna 2021 podal dovolanie žalobca a Najvyšší súd SR uznesením č.k. 2Obdo 107/2021-419 zo dňa 30. novembra 2022 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. júna 2021 č. k. 41Cob 3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021 č.k. 41Cob/3/2021-368 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

34. Dovolací súd v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že súd prvej inštancie dôkazy zhromažďuje podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnocuje aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha konajúcich súdov v prejednávanej spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je v tejto časti preskúmateľná. Je možné uzavrieť, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre posúdenie otázky základu nároku na náhradu škody na majetku žalobcu v chránenom objekte, a to aj s akcentom na písomné dôkazy doložené do súdneho spisu, ktorým je preukázaný zákonne súladný postup žalovaného pri riešení problematického zásahu bezpečnostnej služby. Dovolací súd zdôraznil, že odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 06.05.2019 je jedným zo základných dôkazných prostriedkov, ktorým možno zistiť stav veci. Aj v jeho prípade sa však aplikuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a konajúci súd v zásade nie je obmedzovaný, ako ho má hodnotiť, keďže aj takéto stanovisko má povahu riadneho listinného dôkazu, pri ktorého hodnotení zákon súdu neukladá obmedzenie pri jeho hodnotení, z ktorého dôvodu preskúmanie (ne)správnosti hodnotenia stanoviska nezakladá prípustný dôvod dovolania vyvodzovaný ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Z uvedeného dôvodu je dovolanie v tejto časti nedôvodné.

35. V odôvodnení svojho uznesenia Najvyšší súd konštatoval, že z obsahu spisu zistil, že žalobca v podanom odvolaní (č. I. 373 a nasl. spisu) okrem iného výslovne namieta nevysporiadanie sa s jeho námietkou vznesenou ohľadom porušenia zásady poctivého obchodného styku podľa § 265 Obchodného zákonníka a dobrých mravov, ktoré súviseli s tým, že žalobca bol pri uzavieraní zmluvy uvedený žalovaným do omylu, keďže tento údajne vedel, že s ohľadom na sídlo žalovaného nie je schopný splniť povinnosť neodkladného zásahu pri narušení chráneného objektu a tým zabezpečiť ponúkanú ochranu. Poukázal na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa porušenie zásad poctivého obchodného styku spomína len v bode 9, aj to ako „replika odvolania žalobcu“ s tým, že hmotnoprávna námietka výkonu práva v rozpore s poctivým obchodným stykom je podstatnou a zásadnou, a to aj z hľadiska na v rozhodnutí uvedený zákaz zneužitia práva, ktorý je silnejší ako dovolenie dané právom. Skúmanie takto vznesenej hmotnoprávnej námietky patrí medzi významné procesné inštitúty oblasti výkonu práva, kedy konajúci súd musí v každom jednotlivom prípade, obzvlášť na námietku strany sporu, rozpor výkonu práva zo zásadami poctivého obchodného styku zistiť na základe objektívnych kritérií a takéto svoje zistenie odôvodniť. Tým, že sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v žiadnom smere nevysporiadal s podstatnou kľúčovou odvolacou námietkou výkonu práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktorej námietky sa žalobca v odvolaní domáhal (§ 387 ods. 3 CSP), zaťažil konanie v tejto časti vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

36. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočné a preskúmateľné, pretože neposkytuje odpoveď na námietku výkonu práva a v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktoré posúdenie má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

37. Po rozhodnutí odvolacieho súdu, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP opätovne prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ust. § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť

odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ust. § 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorým žalobu zamietol, keďže sa v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu zaoberal odvolací súd najmä námietkou žalobcu, že žalovaný pri kontrahovaní zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka.

39. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 8.4.2016 domáhal od žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 13.327,--eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 15.12.2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škody na majetku žalobcu v chránenom objekte. Dňa 18.12.2014 došlo k vlámaniu do objektu žalobcu a napriek zabezpečovaciemu systému prevádzkovanému žalovaným okrem inej škody došlo i k odcudzeniu čiastky 13.327,--eur.

40. V konaní bolo preukázané, že zmluvné strany uzatvorili dňa 15.12.2002 Zmluvu č. 202052, ktorej predmetom bolo chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému na hlásenie narušenia (PSN), resp. zabezpečovacieho systému (ZS) chráneného objektu technického stavu PSN, resp. ZS. Miestom výkonu predmetu zmluvy je objekt ulica SNP 129, Žiar nad Hronom. Podľa čl. 3, bod 3.3 zmluvy vykonávateľ (žalovaný) zabezpečí po prijatí poplachového signálu preverenie v rozsahu zákona č. 379/97 Zb. a nasl.

41. Dňa 28.3.2006 uzatvorili strany sporu Dodatok č. 3 k Zmluve č. 202052, kde sa v čl. 3 bod 3.2. vykonávateľ zaviazal zabezpečiť vyhodnocovanie stavu PSN, resp. ZS chráneného objektu pomocou SRP. V bode 3.3 sa vykonávateľ zaviazal zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody osoby, zamedzenie vstupu nepovolaných osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému útvaru Policajného zboru.

42. V danom prípade mal žalobca za to, že žalovaný porušil predmetný čl. 3.3. Dodatku č. 3, keď mal v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti toto ihneď oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru aby došlo k prevereniu signálu „pozor vlámanie“! osobami zabezpečenými žalovaným. Mal za to, že nebolo zakázané žalovanému nahlásiť orgánom PZ pri podozrení o páchaní trestného činu a tiež namietol výklad právnej normy zákona o SBS, na ktorú sa odvoláva žalovaný.

43. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného v celom rozsahu stotožnil už v rozsudku č. k. 41Cob/3/2021-321 zo dňa 16. júna 2021 a na tomto právnom názore naďalej zotrváva. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný tvrdenie žalobcu o tom, že mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť Policajnému zboru v konaní vyvrátil písomným stanoviskom MV SR zo dňa 17.6.2019, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Uvedené podanie sa nachádza na č.l. 168 spisu. Jedná sa o odpoveď Ministerstva vnútra SR, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb, podľa ktorého z ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia má povinnosť signál preveriť tak, ako je uvedené v predmetnom ustanovení a následne v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru. Odvolací súd zistil, že bod 3.3 čl. 3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 korešponduje so znením § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti). Ak teda Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejmilo postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, žalovaný

postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica SNP 129, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z.

44. Na podporu uvedeného tvrdenia poukazuje odvolací súd aj na odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo 6.5.2019, kde samotné Krajské riaditeľstvo oznámilo žalovanému, že v minulosti už uložilo sankciu právnickej osobe, ktorá bola prevádzkovateľom bezpečnostnej služby v súvislosti s porušením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005, a to práve z dôvodu, že prevádzkovateľ nevykonal okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany v zmysle § 56 ods. 5 citovaného zákona a vec priamo bez okamžitého preverenia signálu oznámil policajnému zboru.

45. S hodnotením týchto dôkazov súdmi (prvoinštančným aj odvolacím) sa stotožnil aj dovolací súd, keď v odseku 52 uznesenia okrem iného uviedol, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre posúdenie otázky základu nároku na náhradu škody na majetku žalobcu v chránenom objekte, a to aj s akcentom na písomné dôkazy doložené do súdneho spisu, ktorými je preukázaný zákonne súladný postup žalovaného pri riešení problematického zásahu bezpečnostnej služby.

46. Žalobca v odvolaní proti napadnutému rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12Cb/12/2016-246 zo dňa 10. júna 2020 uviedol, že opätovne vznáša už raz namietanú hmotnoprávnu námietku v zmysle ust. § 149 CSP a nasl. zásadu poctivého obchodného styku § 265 Obchodného zákonníka a dobrých mravov Občianskeho zákonníka; čl. 5 CSP, s ktorou námietkou sa prvoinštančný súd nevyporiadal, keď mal za to, že žalovaný pri kontrahovaní takejto zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, nakoľko už pri uzavretí zmluvy vedel, že zo zmluvy nechce zabezpečiť ponúkanú ochranu, a to aj v ďalších bodoch, a to zabezpečiť obmedzenie osobnej slobody páchatel'a, zamedziť vstup do chráneného objektu, zabrániť vynesenie chránených vecí, napriek skutočnosti, že za ochranu poberal nemalú finančnú čiastku od žalobcu.

47. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

48. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

49. Zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecných morálnych zásad, či noriem vyjadrených v pojme dobré mravy. Ide o konkretizáciu noriem morálky na oblasť aplikácie konkrétnych spoločenských vzťahov, ktorými sú obchodné a záväzkové vzťahy. Tvoria ucelený súbor zásad správania, ktorých dodržiavanie v obchodnom styku tento styk kvalifikuje ako poctivý. Zákon subjektívne práva nielen priznáva, ale poskytuje aj ochranu ich výkonu. Nechráni však taký výkon práva, ktorý sa prieči zásadám poctivého obchodného styku. Takýmto výkonom práva sa prekračujú medze zmluvnej voľnosti, ktorú zákon poskytuje v obchodných záväzkových vzťahoch. Zásady poctivého obchodného styku sú právne relevantné pri výkone práva. Tu sú kritériom právnej ochrany výkonu práva v tom zmysle, že pokiaľ výkon práva je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, aj keď neporušuje žiadne kogentné ustanovenie zákona, nepožíva právnu ochranu. Tým, že Obchodný zákonník v § 265 všeobecne odkazuje na zásady poctivého obchodného styku, tieto zásady majú v tomto prípade právnu záväznosť.

50. V porovnaní s § 3 Občianskeho zákonníka, ktorý zakazuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi v prípade ust. § 265 Obchodného zákonníka ide o konkretizáciu a prispôbenie tohto pojmu na oblasť obchodných vzťahov. V prípade § 265 nemôže ísť o rozpor s dobrými mravmi vôbec, ale vždy musí byť preukázaný zreteľný rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Iná situácia je pri posudzovaní ust. § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. To znamená, že aj v rámci obchodných vzťahov je neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Netreba dokazovať rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Aj keď mnohé konkrétne porušenia dobrých mravov sa budú prekrývať s porušeniami

zásad poctivého obchodného styku, pojem dobré mravy je obsahom širší ako pojem zásady poctivého obchodného styku. Z toho vyplýva, že každé porušenie zásad poctivého obchodného styku je zároveň v rozpore s dobrými mravmi, ale nie každý rozpor s dobrými mravmi je tiež porušením zásad poctivého obchodného styku. Pokiaľ teda pri robení (uskutočnení) právnych úkonov dôjde k rozporu s dobrými mravmi, použije sa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a dôsledkom bude neplatnosť (a to absolútna) právneho úkonu. V tejto súvislosti treba mať na pamäti ust. § 267 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Pokiaľ však pri výkone práva dôjde k rozporu so zásadami poctivého obchodného styku, pôjde o aplikáciu § 265 a súd výkon práva odmietne. V obchodných vzťahoch v prípade neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) je právna úprava prísnejšia ako v prípade odmietnutia právnej ochrany výkonu práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Prax má často snahu toto ustanovenie využívať, resp. zneužívať aj v prípadoch, keď niektorá zo strán si chce jeho uplatnením kompenzovať vlastné riziko pri obchodovaní, prípadne svoju neschopnosť alebo nepozornosť pri uzavieraní zmlúv, resp. dopad rôznych sankcií za porušenie povinnosti a podobne.

51. Zásada, že výkon práva, ktorý je v rozpore s zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu (§ 265 Obchodného zákonníka) deklaruje jednu zo zásad, na ktorých stojí Obchodný zákonník. Táto zásada má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. Uplatňovanie zásady poctivého obchodného styku v obchodnej praxi spočíva v rešpektovaní tejto zásady už pri uzatváraní obchodných zmlúv, ako aj v priebehu ich plnenia. Požiadavka poctivého obchodného styku je kompatibilná s dobrými mravmi a uplatňuje sa v obchodnom styku. Pod pojmom zneužitie práva sa rozumie prekročenie rozsahu oprávnenia, rozpor s cieľom, ktorý právna norma na výkon oprávnenia určuje (resp. ktorý výkonom sleduje,) a tým bezdôvodný zásah do práv a právom chránených záujmov iných subjektov, ktoré tvorí obsahovú súčasť samotného subjektívneho práva.

52. Po preskúmaní veci a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu poctivého obchodného styku zo strany žalovaného tak, ako to tvrdí v konaní žalobca a konanie žalovaného nie je ani v rozpore s dobrými mravmi.

53. Odvolací súd konštatuje, že žalobca sa zaplatenia sumy 13.327,--Eur s príslušenstvom domáha od žalovaného titulom náhrady škody na tom skutkovom základe, že dňa 15.12.2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škodu na majetku žalobcu chránenom objekte. Miestom podľa článku 2 bod 2.1 zmluvy bol miestom výkonu predmetu zmluvy objekt v Žiari nad Hronom. Podľa čl. 3 bod 3. 1 zmluvy vykonávateľ dňom 15.12.2002 zabezpečí po prijatí poplachového signálu preverenie v rozsahu zákona č. 379/97 Zb. a nasl.

54. Dňa 28.03.2006 uzatvorili strany sporu Dodatok č. 3 k zmluve č. 202052 z 15.12.2002, kde v čl. 3 bod 3.3 sa vykonávateľ (žalovaný) zaviazal zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným spôsobom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody, zamedzenie vstupu nepovolaných osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému útvaru policajného zboru. V čl. bod 5.1 dodatku si strany dohodli, že vykonávateľ zodpovedá objednávateľovi za škody na majetku nachádzajúcom sa v chránenom objekte v čase výkonu chránenia nespĺnením si povinností uvedených v tejto zmluve a zároveň v čl. 7 bod 7.1 účastníci prehlásili, že ustanoveniam tejto zmluvy porozumeli a zaväzujú sa ich dobrovoľne plniť. Táto zmluva bola podpísaná slobodne, vážne a bez nátlaku. Uzatvára sa na dobu neurčitú.

55. Odvolací súd zistil, že pôvodná zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá v roku 2002. Takmer po štyroch rokoch žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 3 k Zmluve č. 202052, v ktorom boli presne vyšpecifikované povinnosti vykonávateľa v prípade podozrenia z trestnej činnosti. Uvedený dodatok k zmluve podpísali obe strany zmluvy, boli s ním uzrozmene, prehlásili, že ustanoveniam zmluvy porozumeli a že bola podpísaná slobodne, vážne a bez nátlaku.

56. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný pri kontrahovaní zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka. Žalobca už pri uzatváraní zmluvy v roku 2002 mal vedomosť o tom, že chránený objekt je v Žiari nad Hronom a

žalovaný má sídlo v Banskej Bystrici. Napriek tomu so žalovaným takúto zmluvu uzatvoril. Následne, po takmer štyroch rokoch od podpísania zmluvy žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 3 k zmluve, v ktorom upresnili povinnosti vykonávateľa, t. j. žalovaného, v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti. Ak mal žalobca pochybnosti o tom, ako bude žalovaný v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti postupovať, bolo na ňom, aby si v uvedenom článku Dodatku č. 3 vymedzil povinnosti žalovaného tak, že žalovaný bude povinný okamžite v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, bez toho, aby zabezpečil okamžité preverenie signálu dostatočným spôsobom odborne spôsobilých osôb. Táto skutočnosť však z predmetného článku 3 bodu 3.3 Dodatku č. 3 nevyplýva, tento článok je takmer totožný s § 56 zákona č. 473/2005 Z.z. o súkromnej bezpečnosti. Odvolací súd uvádza, že v konaní sa žalobcovi nepodarilo preukázať ani existenciu príslužbu majiteľa žalovaného, ktorý mu mal prisľúbiť okamžitý zásah políciou v Žiari nad Hronom. Účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi a s poctivým obchodným stykom (v tomto prípade žalobca) podľa odvolacieho súdu nepredložil v konaní pred súdom žiadny dôkaz o tom, že vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti po oboznámení sa s Dodatkom č. 3, čl. 3, bod 3.3, najmä na dôsledky plynúce z obsahu tohto článku.

57. Odvolací súd opätovne konštatuje, že to boli žalobca a žalovaný, ktorí si po uzatvorení zmluvy v roku 2002 uzatvorili v roku 2006 Dodatok č. 3 k zmluve, v tomto si upresnili a vyšpecifikovali povinnosti vykonávateľa zmluvy, teda žalovaného, ktorý v danom prípade postupoval presne podľa čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 zo dňa 15.12.2002.

58. Odvolací súd preto dospel preskúmaním veci k záveru, že obsah zmluvy, ani Dodatku č. 3 k zmluve nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku ani s dobrými mravmi. Predmetným dodatkom a zmluvou nedošlo k žiadnemu konaniu smerujúcemu k podstatnému narušeniu formálnej a právnej rovnosti strán. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva stranou v konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor protistrany. Žiadne okolnosti, ktoré by viedli súd k záveru o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, či o výkone práva žalovaného zneužívajúcim spôsobom, odvolací súd v prejednávanej veci nezistil.

59. Z uvedených dôvodov odvolací súd po preskúmaní námietok žalobcu aj ohľadne ust. § 265 Obchodného zákonníka napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

60. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bola v odvolacom konaní úspešný, má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

61. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

– 1 –

41Cob/9/2023-440

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).